

Mânia Mielului – o perspectivă slăvită

10 mai 2004

Gili Cârstea

Poporul nostru, consecvent poziției lui istorice de a sta tare la vechile hotare, este dispus să citească în Scriptură declarațiile oricui, dacă ele se potrivesc ideilor unanim acceptate despre adevărul prezent. Câte predici nu am ascultat eu construite pe filozofia și expresiile prietenilor lui Iov, care nu erau nimic altceva decât ecoul deformărilor lui Satana.

La același gen de versete recurg unii astăzi spre a se convinge pe ei înșiși că Mielul este și mânios, nu numai blând. Ei iau cuvinte din gura vrăjmașilor lui Dumnezeu spre a descrie caracterul Mielului. Astfel, versetul 16 din Apocalips 6 este folosit ca o dovadă pentru un caracter furios al Mielului lui Dumnezeu. Mai marii acestei lumi, îmbătați de vinul Babilonului și amăgiți de eforturile permanente ale lui Satana de a deforma caracterul lui Dumnezeu, văd în dezastrele produse de nebunia omenirii o acțiune de răzbunare a lui Dumnezeu, și strigă sperați că a venit ziua mâniei Mielului. Iar noi luăm afirmațiile acestor netrebnici și facem din ele adevăr biblic.

Descoperirea lui Ioan vorbește altfel despre Miel. Isus Hristos este prezentat ca fiind un Miel junghiat. Junghiat și de orbirea, nepăsarea și mistificarea caracterului Său iubitor prin poporul Lui de astăzi. Dacă posedă o asemenea mânie cum se crede astăzi, acest Miel nu mai ajungea niciodată să fie junghiat, deoarece îi junghia El pe cei ce L-au junghiat. Dacă Fratele nostru mai mare avea o asemenea mânie, El nu ar mai fi fost descris ca un Miel pe care-L duci la tăiere; metaforele din Apocalips ar fi vorbit despre o ființă cu două capete, unul de miel și altul de lup.

Nu avem nici o scuză pentru o asemenea mistificare. Mielul lui Dumnezeu a fost printre noi și a trăit sub ochii noștri neprihănirea legii. La începutul misiunii Lui a fost descris ca fiind „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele omenirii.” Noi am privit viața Lui neprihănită și am constatat că în El exista o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. Mielul nu a folosit amenințarea, constrângerea sau violența împotriva vrăjmașilor Săi. Din contră, așa cum vedea pe Tatăl Său făcând, El a binecuvântat omenirea păcătoasă. El S-a lăsat omorât de frații Lui, atunci când ei s-au simțit mai bine fără El. Iar Apocalipsa lui Ioan continuă să-L prezinte pe Mesia ca fiind un Miel junghiat, nicidecum mânios pe frații Lui amăgiți.

Poporul evreu a omorât miei ani la rând, dar niciodată nu s-a raportat în Scriptură despre vreun miel violent, care a mușcat pe închinătorul sosit la poarta sanctuarului cu jertfa lui. Doar elucubrațiile marelui adversar au putut introduce în mintea umană imaginea aberantă a unui miel mânios. De mii de ani spune el omenirii că în centrul labirintului se află un minotaur, jumătate om, jumătate taur fioros, setos de sânge. Iar poporul ales a fost dispus să meargă atât de departe pe acest drum, încât și-au jertfit realmente copiii spre a calma mânia minotaurului. Astăzi lucrurile stau exact la fel. „Cei bogați și cei puternici” vor striga în curând că ceea ce se întâmplă în lumea noastră vine de la mânia Mielului. Dar mintea lor este făcută zob de vinul Babilonului, servit din belșug la mesele unde fiii poporului sfânt sunt invitați cu aleasă persuasiune, medaliați și onorați cu diplome magna cum laude, cu titluri universitare, aplaudați și elogiați. Fiii aceștia se întorc de la festin pe șapte cărări și spun rămășiței că Mielul este mânios.

Frumoasă perspectivă are Laodicea despre Mielul lui Dumnezeu.